

TYSKERNE OG KRIGEN

Stiftelsen norskokkupasjonshistorie, 2014

Gabi Gleichmann tok en smule feil i sin artikkel i Alternativt Samfunn 3/95 når han hevdet at John Sacks bok "Auge am Auge – Opfer des Holocaust als Täter" er det store diskusjonstema i Tyskland for tiden. Det er riktig at boken har vært nevnt i noen av de største avisene, men da boken ikke er utgitt, kan den ikke bli et diskusjonstema, i alle fall ikke i Tyskland. En annen årsak til at boken er blitt et diskusjonstema, er at de tema boken behandler er små og ubetydelige selv om det for enkelte tyskere er beklagelig at deres slektninger ble mishandlet og massakrert i polske konsentrasjonsleire etter krigen. Problemene i boken om offeret er tragedien for enkeltmennesket som ble boddet etter oppholdet i konsentrasjonsleir under krigen. Boken beviser dessuten at det ikke bare er tyskere som er sadister, men at også de utvalgte har sadistiske tendenser.

Den boken om tiden etter krigen som har vakt størst oppmerksomhet i Tyskland de siste 8 årene, er et verk som forteller om tyske krigsfanger i amerikanske konsentrasjonsleire etter krigen. Boken heter "Der geplante Tod", Verlag Ullstein i Berlin, og er skrevet av den kanadiske journalist James Bacques. Boken kan også skaffes på engelsk, "Other Losses", utgitt av forlaget Stoddart i Toronto, Canada.

"Der geplante Tod" gir et meget greit bilde av forholdene de tyske krigsfangene måtte leve under, forhold som strek mot Genevekonvensjonen og som førte til at minst 3 millioner krigsfanger døde. Boken forteller og beviser at det ikke ble bygd brakker av noe slag for krigsfangene, som måtte bo under åpen himmel uten latriner og med meget dårlig forpleining. I tillegg til de nevnte millioner som døde av mangel på mat, døde et stort antall som følge av kolera og tyfus. Når antallet døde fanger ble for stort, fjernet amerikanerne et enormt antall fanger fra de offisielle krigsfangeregistrene og overførte dem til noe de kalte DEF (Disarmed Enemy Forces). DEF behøvde man ikke føre regnskap over, da denne betegnelsen ikke omtales i Genevekonvensjonen. Det var ikke bare i amerikanske fangeleire tyske krigsfanger døde som fluer. Også franske fangeleire var rene dødsfeller for de tilfangetatte tyske soldatene. James Bacques stiller også spørsmål hvor alle soldatene som overga seg etter Rommels Afrikakorps ble av.

Basque forteller hvorfor så mange tyske soldater døde i fangeleirene. Amerikanerne ønsket ikke å gi dem mat og forpleining. Basque siterer Eisenhower, som har sagt at han ikke hadde lært hvordan man tar vare på krigsfanger og gir dem mat da han gikk på "West Point" (USA's høyeste militære akademi). Ved å lese boken får man vite den egentlige årsak til amerikanernes sulteforing av tyske krigsfanger:

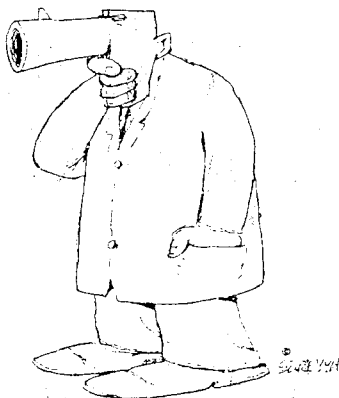
Under konferansen i Teheran i 1943 sa Stalin at han og hans soldater skulle ta livet av 50.000 tyske offiserer. Elliot Roosevelt, presidentsønnen, sa at USA også skulle ta livet av 50.000 offiserer, men i tillegg skulle USA slakte hundretusenvis av andre nazister. (Motet i Teheran og lesten hvor Stalin og E. Roosevelt avgav sine løfter, er omtalt av Churchill i hans verk om andre verdenskrig, og i E. Roosevelts bok om sin far, "Slik så han det".)

Basque viser hvordan amerikanerne med overlegg planla å ødelegge Tyskland og det agrarland som ikke kunne ta mer enn 40 millioner innbyggere. Hjernen bak denne planen var den amerikanske finansministeren Henry C. Morgenthau.

I motsetning til John Sacks bok er James Bacques verk diskutert og kommentert i store og små aviser over hele Tyskland. Bacques bok er utkommet i 3 opplag i løpet av 8 år. Årsaken til den siste boks suksess er at den berører et omt tema i Tyskland – tyske krigsfangers skjebne i alliert fangenskap. En annen årsak til interessen rundt Bacques bok er at den gir et bilde av en av okkupasjonsmaktene som i over 45 år besatte og var til stede med soldater og makt i Tyskland.

Vi som husker barndommens indianerbøker og kjenner historien, har ikke vanskelig med å tro Basque når han legger frem bevis på amerikanernes mishandling av tyske krigsfanger. Vi vet hvordan amerikanerne slaktet ned den amerikanske urbefolkning. Millioner av indianere ble drept for at kveg skulle gresse på prærien og penger strømme i lommene på korrupte politikere. Den amerikanske soldat har intet godt rykte som seierherre over en slagen motstander. Vietnam ble benyttet av USA som et stort laboratorium for å teste ut grusomme våpen og bomber, våpen som de etter prøveperioden forbød andre å bruke. Den biologiske krigsføringen USA bedrev i Vietnam, er mer grusom enn all annen krigføring i dette århundre. Men Uncle Sam vil ikke innrømme det. Han ser på seg selv som frigjørere av alle undertrykte sjeler. Men jeg vil heller være undertrykket enn frigjørt av Uncle Sam hvis resultatet av frigjøringen blir voldtekt og sult.

"Den tid som skal komme – etter krigen – skal bli verre enn krigen selv. – Alt det som er forferdelig og grusomt åpenbart seg under krigen, men alt som er usselt og begjærlig, lavt, egoistisk, larvelig, det skal åpne seg og broløse når krigen er slutt. – Det åndelige liv skal forduddes, og hjertene opphøre å brenne. Ingen skal tenke på annet enn sin egen lille fordel, ord skal brytes, lumpenhet skal høyaktes, og kirken skal velsigne løgn, som den velsignet mord". (Fra boken "Av skyggenes slækt", av Kristian Elster d.y. Gjengitt i heftet "Den norske Dreyfus-saken i Stortinget" av Toralf Fanebust, 1965)

Jo mere individet baktales og mistenkeliggjøres og godtar sin egen selvforringelse, desto mere ofrer det seg selv for symboldyrkelsen som er partier, organisasjoner, grupper, stat, institusjon og pengeverdi.

FERD JENDERSL ELSE

VISER AT TYSKERBARN OG NS- BARN ER MOBBEOFRE

Av Liv Hegna, medarbeider i Aftenposten
Rektor Jan Eldi har vært prosjektansvarlig for undersøkelsen "Norge under okkupasjonen". Den påviser klar mobbing av NS-barn og tyskerbarn i hele etterkrigstiden. De som er spurt, er personer som har opplevet krigen. Undersøkelsen er foretatt av skoleungdom over hele landet. Av 50 000 spørreskjemaer er 12 221 returnert.

Av de 12 221 svarer 72 % at de var meget kritiske mot jentene som gikk med tyskerne, 10 % var litt kritiske, 7 % var likeglad, mens 9 % ikke visste eller har latt spørsmålet forbli ubesvart. – Motviljen var størst i Akershus og Oslo, mens den var lavest i de tre nordligste fylkene og på More.

I Nord-Norge hjalp tyske soldater til med å hugge ved og bære vann. Forholdene i Nord-Norge var nokså liberale, sier Jan Eldi.

Undersøkelsen viser at 68 % i Oslo innrømmer mobbing. I snitt er det 49 % av befolkningen som innrømmer at barn av NS-folk er blitt mobbet.

–Jeg forsvarer ikke det de norske kvinnene gjorde, men barna er straffet usedvanlig hardt etter krigen. Jeg synes det er tragisk at de små, som ikke var skyldige i sine foreldres gjerninger, straffes på den måten de er blitt. Barna har i alle år krøpet inn i seg selv. De har skjult seg, og fremdeles kjenner de at det er vondt å være til. De har levet et forkjølet liv, sier Eldi (Uth. av Alt. Samf. Se forøvrig lederen i Alt. Samfunn 4/ –94)

De over 100 000 barna hvor foreldrene enten var med i NS eller faren var tysk soldat, er blitt sterkt mobbet etter krigen: Rundt halvparten av dem som har svart på spørreskjemaet, innrømmer å ha mobbet eller visst om mobbingen.

Fordelt på fylker er det nord-trønderne som er minst villig til å innrømme at NS-barna ble mobbet. Bare 39 % svarer ja på spørsmålet i dette fylket (Alt. Samf. sitter inne med opplysninger fra enkelte NS-barn om at vilsskapen var blant det råeste og brutaleste i dette fylket, med en tortur og voldsom mobbing som savner sidestykke i landet. Voldtekt og voldtektforsøk på NS-jenter er kjent. Har nordtrønderne fortrent sin dyriske mobbing?)

Bare 10% av de spurte i Oslo svarer at NS-barna ikke ble mobbet, mens 27 % i Nord-Trøndelag mener det samme.

–Det oppsiktsvekkende er den store vet ikke-prosenten på 33 % i snitt for landet som helhet når det gjelder mobbing av NS-barn. Særlig tatt i betraktning det store antall NS-barn og tyskerbarn som i realiteten eksisterer i Norge nå, og som ikke er mer enn i begynnelsen av 50-årene, sier Eldi.

Seks av ti mener at NS-medlemmer ikke bør fordømmes fortsatt.

Det var 55 000 NS-medlemmer som fikk rundt 100 000 barn (Tallet er fiktivt lavt, og altså minimalisert. Hva med de barn som medlemmene hadde før medlemskapet under krigen, også barn født i mellomkrigstiden? Alt. Samf. komm.) Det var

rundt 70 000 kvinner som gikk med tyskerne (fiktivt tall. Det dobbelte etter enkelte forskeres mening., Alt. Samf.) Disse fikk ca. 10 000 barn (Fiktivt tall. Her er store markertall. Gifte kvinner som hadde forbindelse med tyske soldater og fikk barn med dem, er selvsagt ikke med. Heller ikke de som aldri oppga farskapets art, og selvsagt aldri kom inn under Lebensborns hjelp. Alt. S.'s komm.) Det var omkring 350 000 tyske soldater i Norge på det meste.

Hvis du går i et større selskap, kan du regne med at en av fem har foreldre som var medlem av NS eller at faren var tysk soldat, sier Eldi.

Dyreslekten stamme har plantet tårner i sitt spor som blotter anetavens svar: "Tidens ånd" er dyrets mor, og gamle "Aron" bestefar, – en slækt med kurs imot det sanne. (Oddmund Gultheim i diktsamlingen "Smeltetid", Det Frie Samf. 1993)

FRA EN TIDL. ELEV VED FOSEN FOLKEHØGSKOLE

har vi fått et hyggelig kort, i likhet med så mange andre unge som nå strømmer til som nye abonnenter. Vi vil dele gleden over slike reaksjoner med våre gode og trofaste abonnenter som gjør det økonomisk mulig å spre bladet også på en del folkehøgskoler: "–Leste bladet deres på Fosen folkehøgskole. Dette er midt i blink for meg! Jeg vil gjerne abonnere på alternativt Samfunn! Med hilsen Geir Rennes".

En klok mann leser både i boken og i livet. (Lin Yutang)

110520